

filologických, kritiky římské tradice a ze srovnání různých práv vychází v »Mélanges Appleton« nová studie »L'histoire traditionnelle des XII tables et les critères d'authenticité des traditions en usage dans l'école de Mommsen« a »Le problème de l'origine des XII tables. Quelques contributions empruntées à l'histoire comparative et à la psychologie des peuples«. Jeho stanovisko přijímá z romanistů italských Pais a německých Kohler a Lenel. R. 1906 je Lambert povolán, aby řídil právnickou khediviální školu v Kairu. Jeho pozornost obrací se odtud ku právnickým a hospodářským problémům národů východních. R. 1907 vrací se do Lyonu asi s 60 egyptskými studenty a zakládá v Lyoně seminář východních studií právnických a sociálních. Jeho práce neutuchává. Mimo jiné vychází jeho dílo »Les inégalités de classe en matière d'électorat politique«. Ale jeho činnost připouštává se k řízení prací semináře studií východních, k nimž vesměs píše své úvody. Válka zastavila další publikace a také válečné pohromy rodinné těžce dolehly na Lamberta. R. 1919 vrací se zase ku své produktivní činnosti. Vydává »L'enseignement du droit comparé. La coopération du rapprochement entre la jurisprudence française et la jurisprudence angloaméricaine«. Autor poukazuje na společné pole a společnou metodu, kterou může se v obchodních kapitolách právních bráti kultura anglosaská a kultura, vyšlá z práva římského. R. 1921 vychází od Lamberta »Le gouvernement des juges et la lutte contre la législation sociale aux États-Unis«. Ukazuje v něm na překážky, které klade vývoji dělnického a sociálního zákonodárství soudnictví americké, kontrolující ústavnost zákonů. V letech 1921 až 1924 vychází od Lamberta celá řada studií. Z nich třeba zvlášť vytknouti: »La défense contre la spéculation illicite par la publicité et le contrôle administratif«, Lambert zřídil při právnické fakultě lyonské »L'institut de droit comparé«. Vydává při něm dvě řady publikací: »Bibliothèque«, které vyšlo již 13 svazků, a »La collection internationale des juristes populaires«. V první řadě vyšly také »Les codes de la république russe des Soviets«. Kromě toho počaly pod jeho řízením zase vycházeti »Les travaux du séminaire orientale des études juridiques et sociales«. Styky jeho s českými právníky přinesou jistě také mnohou publikaci z českého práva.

Dr. M. Stieber.

Promulgace zákonů. V poslední době se u nás píše o promulgaci. Bude snad zajímaví upozornění, že o promulgaci psal u nás již před 10 lety dr. Egon Zeis ve Správním Obzoru, roč. VIII., pak ve zvláštním otisku: O publikaci zemských zá-

konů a nařízení zemských úřadů. V této vzácné studii bylo pojednáno o promulgaci také pokud jde o nařízení, zvláště samosprávných úřadů.

Referoval jsem o Zeisově monografii o b š í r n ě ve Sborníku věd právních a státních, XVII., str. 114—118. Nepokládal jsem a nepokládám dosud promulgace za nutný s a m o s t a t n ý článek v tvoření zákona, třebaže se o tom psalo již hodně mnoho. Proto také v ě d o m ě nebylo převzato do ústavní listiny ustanovení francouzské ústavy, že president republiky promulguje zákony.

K věci se vrátím při jiné příležitosti.

Hoetzel.

Odvolání ve věcech nepatrných (§ 501 c. ř. s.) (K rozhodnutí nejv. soudu z 1. prosince 1925 R I 989-25 otištěnému v Právnicku 1926, str. 262, 263.)

O odvolání ve věcech nepatrných obsahuje ustanovení § 501 c. ř. s. O pojmu »věcí nepatrných« se vyslovují ustanovení §§ 448 a 453 II. c. ř. s.

Tato ustanovení jsou tak jasná, že jiného výkladu, než toho, který se z nich podává, vůbec nepřipouštějí.

Svrchu uvedené rozhodnutí nejvyššího soudu snaží se těmto ustanovením dáti výklad, který v nich není a žádnou argumentací se z nich dovoditi nedá.

Již zařazení § 501 c. ř. s. nasvědčuje tomu, že toto zákonné ustanovení jest jen povahy výjimečné. Zásadně se připouští odvolání proti každému rozsudku a jen »ve věcech nepatrných« se do jisté míry odvolání omezuje. To znamená, že tento výjimečný předpis zákonný smí býti vykládán jen striktně a nesmí býti do něho vkládán smysl, který toto výjimečné ustanovení rozšiřuje.

Je-li nejvyšší soud přetížen, jest jeho věcí, aby se domáhal změny zákona; ať se hranice »věcí nepatrných« zvýší a pak nebude zapotřebí takového násilného výkladu zcela jasných zákonných ustanovení.

Praktické použití tohoto rozhodnutí nejvyššího soudu vedlo by k povážlivým důsledkům. Uvádím jen namátkou: Zvítězí-li žalobce při žalobním nároku 600 Kč toliko částkou 300 Kč, neměla by žádná strana (není-li tu zmatečnosti) práva odvolacího. Při žalobním nároku 1200 Kč, jenž byl přiznán částkou 900 Kč, má za normálních okolností právo odvolání toliko žalovaný, nikoli však žalobce.

R. z. s. Josef Mucha.

Zpráva o schůzích Právnické jednoty v Praze. Dne 15. dubna 1926 konala Právnická jednota svou pravidelnou člen-